Diumenge 4 (C) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Lc* 15,1-3.11-32): En aquell temps, se li apropaven tots els publicans i pecadors, per a escoltar-lo. I els fariseus i els escribes murmuraven, dient: «Aquest acull els pecadors i menja amb ells». Llavors els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. I el més jove va dir al seu pare: "Pare, dona'm la part dels béns que em pertoca". I els repartí l'herència. No gaires dies després, el fill més jove, reunint-ho tot, se n'anà a un país llunyà, i malbaratà la seva fortuna, vivint luxuriosament. I després d'haver-ho dilapidat tot, hi hagué una gran fam en aquell país, i ell començà a passar necessitat. I anà a posar-se al servei d'un dels ciutadans d'aquella comarca, el qual el feu anar als seus camps a pasturar porcs (...)».

La llibertat

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, el fill marxa "a un país llunyà". Els Pares han vist aquí sobretot l'allunyament interior del món de Déu, la magnitud de la separació del que és propi i d'allò que és autèntic. Ell malbarata la seva herència. Solament vol gaudir. No desitja sotmetre's ja a cap precepte, a cap autoritat: cerca la llibertat radical; vol viure només per a si mateix, sens cap exigència. Gaudeix de la vida; se sent totalment autònom.

La paraula grega usada en aquesta paràbola per a designar l'herència malbaratada significa en el llenguatge dels filòsofs grecs "substància", naturalesa. El fill perdut malmet la seva "naturalesa", es desaprofita a si mateix. Al final, ho ha gastat tot. L'home que entén la llibertat com a pur arbitri viu en la mentida, ja que per la seva pròpia naturalesa forma part d'una reciprocitat, la seva llibertat és una llibertat que ha de compartir amb els altres.

—Una falsa autonomia condueix a l'esclavatge: el que era "totalment" lliure esdevé un esclau miserable.

La llibertat humana és sempre una "llibertat compartida", una llibertat comuna

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui comprovem que la llibertat humana és sempre una llibertat compartida, un conjunt de llibertats. Solament en una harmonia ordenada de les llibertats, que mostra a cadascú el propi àmbit, pot mantenir-se una llibertat comú.

Per això, el do de la llei al Sinaí no fou una restricció o una abolició de la llibertat, sinó el fonament de

la veritable llibertat. I, donat que un just ordenament humà solament pot mantenir-se si prové de Déu i si uneix els homes en la perspectiva de Déu, a una organització ordenada de les llibertats humanes no li poden mancar els manaments que Déu mateix dóna. Així, Israel esdevingué un poble en forma plena precisament a través de l'aliança amb Déu al Sinaí. L'encontre amb Déu al Sinaí podria considerar-se com el fonament i la garantia de la seva existència com a poble.

—Hem de pregar sempre per tal que l'Esperit Sant ens obri, ens atorgui la gràcia de la comprensió, de manera que esdevinguem el poble de Déu procedent de tots els pobles.